

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ • Έν 'Αθηνας φρ. 18 — Έν δι ταξίκαιρ. φρ. 19 — Έν τη Λέσβω. φρ. 20.

B. ΓΑΒΡΙΑΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΥΨΙΣΤΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ.

Όπως δι παλαιός φιλόσοφος, διτις βλέπων τους συμπολίτες αυτού ἐκτρεπομένους τῆς ὁδοῦ ἐν ἥ μεγαλύνονται καὶ προκόπτουσιν αἱ πολιτεῖαι, ἔλεγεν διτις ἐπειθύμει ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ ὅρους, ἵνα ἐκεῖθεν προτρέψῃ τὰ πλήθη, καὶ ἡμεῖς, μιμηταὶ ἀσθενέστατοι, χωροῦμεν δειλῶς ἐπὶ τὴν ἱεράν τοῦ τύπου βαθμίδα, προκαλοῦντες δὲν τὴν προσοχὴν καὶ δὲν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν. Αἱ προθεσμίαι, αἱ χωρίουσαι τὸν λαὸν ἀπὸ τῆς κάλπης, σμικρύνονται βαθμηδόν, ἀλλ' εὔτυχῶς βαίνει ἀντιθέτως αὐξανόμενον τὸ ῥεῦμα τῆς σωτηριώδους ἐπιδράσεως δὲν τῶν ὑγειῶν στοιχείων τοῦ τόπου. Μετά τίνος αἰδοῦς ἡρήσαμεν διακρίνοντες διτις δεσμία ἐπὶ μακροὺς ἐνιαυτοὺς διετέλεσεν ἡ πολιτεῖα εἰς τὸν βράχον τῆς διαφθορᾶς, καὶ ἄφωνος ἐστεργε νὰ βλέπῃ τὰ σπλάγχνα τῆς καταλυμανόμενα ὑπὸ βρωμερῶν σκορπιῶν, οὓς ἡρκει νὰ κινηθῇ τὴν πτέρναν τῆς μόνον δπως συντρίψῃ. Καὶ ποῦ νὰ στρέψῃ τις δπως συναγάγῃ ἐπιεικῆ καν κρίσιν, ἢ ἀνεύρη μικροτάτην συγγνώμην τῆς τελείας λήθης παντὸς καθήκοντος δι' ἓς, κατὰ τὰ τελευταῖς ἐτη ἔχαρακτηρίσθη φαύλη πολιτεῖα καὶ ὄργανα ἀντάξια; Ήτος τὸ ισωτερικόν, ἢ ἀπόλυτος παραλυσία ἀνεγράφη δὲν ισχύει νόμος ἐπὶ τῶν σχέσεων τοῦ ἀρχοντος; καὶ τοῦ ἀρχομένου, καὶ ὑπὸ τὰς θυρίδας τῶν ὑπούργεων κρύπτονται πολλὰ ἐτι μυστήρια, ἀπίνα, ἐλπίζομεν, διτις δὲν θ' ἀναμείνονται ἐπὶ πολὺ ἐτι τὸν ἀρπαγά των. Ήτος τὸ ισωτερικόν . . . προτιμώτερον είναι νὰ καλύψωμεν τὸ πρόσωπον μας καὶ πνίγοντες τὴν ἐντροπήν μας νὰ ζητήσωμεν ἐπανόρθωσιν διὰ τῶν τελευταίων μέσων ἀτίνα οι νόμοι ἔδωκαν εἰς τὰς χειράς μας.

Ἄφοι αὐτὰ τ' ἀλογα πλάσματα, δακνύμενα ὑπὸ ἴσοβολού θηρίου, σπεύδουσιν ἀναζητοῦντα καὶ ἀνευρίσκοντα τὸ ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ κακοῦ διπερ ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὰς φλέβας των, αἱ κοινωνίαι, αἱ ὑπὸ λογικῶν ὄντων ἀποτελούμεναι, κατὰ μείζονα λόγον ὑπέχουσιν εὐθύνας ἐκ τῆς σπουδῆς αὐτῶν ἢ τῆς φαθμίας πρὸς ἔξουδετέρωσιν δηλ-

τηρίων δι' ὃν ἐμιαύθησαν. Πάγτων τῶν πολιτῶν αἱ γνωμαὶ συμπίπτουσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν διτις διὰ τόπος είναι ἀσθενής, ἀλλ' αἱ πολιτικαὶ νόσοι μόνον διὰ τῆς πεφωτισμένης καὶ ἀποφασιστικῆς ἀναστάσεως τοῦ ἑθνικοῦ φρονήματος δύνανται ρίζικῶς νὰ θεραπευθῶσι καὶ ἀνευ κινδύνων ὑποτροπῆς. 'Υπῆρχαν ἐποχαὶ, καθ' ἃς ἵν' ἀπαλλαχθῆ λαβεῖς τις ἀπὸ ἐπιβλαβῶν κυβερνητῶν, ἔδει νὰ σκορπίσῃ πολὺ αἷμα καὶ πλειστερον χρῆμα πολλάκις. Εύτυχῶς δὲν εἴμεθα σήμερον εἰς παραπλησίαν περίπτωσιν. ἵν' ἀπαλλαχθῶμεν ἡμεῖς ἀπὸ παντὸς βλαβεροῦ κερδοσκόπου ὑπολογίζοντος πρωτίστως εἰς τὴν ἀδιαφορίαν μας, μόνον τὴν ψῆφον ἡμῶν πρόκειται εὐσυνειδήτως νὰ διαθέσωμεν, καὶ ταῦτην χωρὶς οὐδὲν νὰ διπανήσωμεν· μικρὰ θυσία, ἀντὶ ὑψίστου κέρδους καὶ ἐντιμοτάτης ἥθικης νίκης, ἀξίας νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἀπόφασιν νήφοντος καὶ πατριώτου λαοῦ.

Τὴν ψῆφον μας νὰ διαθέσωμεν εὐστόχως! 'Έν τούτῳ κεῖται τὸ μέγιστον ὡρέλημα, διπερ καλεῖται ν' ἀντλήσῃ διόπτης ἐπὶ τῆς ἑγγιζούσης ἐκλογῆς. 'Ο κάτοικος τοῦ χωρίου ἃς ἐνθυμηθῇ διτις εἰς τὴν κακὴν καὶ τὴν ἀστοργὸν διοικησιν τῆς πατρίδος του χρεωστεῖ καὶ τοὺς χωροφύλακας καὶ τὰ μεταβατικὰ ἄτινα τὸν ἐπίεσαν, καὶ δῆλας τὰς ἀλλας ἀδικίας καθ' ὃν ἀπροστάτευτος, οὐδὲν εἰχε ν' ἀντιτάξῃ ὁ κάτοικος τῆς πόλεως ἃς στρέψῃ δλίγον πέριξ του, ἃς ἐκτιμησηρὸς βαθύτερον τὰς ἀφορμὰς τῆς ἑθνικῆς παρακμῆς, ἀμφότεροι δὲ ἃς φιλοτιμηθῶσι νὰ παράσχωσιν δρειλομένην εἰς τὸν τόπον ὑπηρεσίαν, ἀνακαλοῦντες ἀπὸ τῆς ἀφανείας καὶ ἔσορίας τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν τιμιότητα. 'Οταν ἐκατοστος πολίτης σκεφθῇ διτις διὰ κάκιστος δρόμος, εἰς διν ἀπὸ χρόνου εἰσῆλθον τὰ δημόσια πράγματα, δημοιάζει πρὸς τὴν πυρκαϊὰν τῆς οἰκίας τοῦ γείτονός του, θά ἐννοήσῃ διτις ἀκτός τοῦ ἑθνικοῦ καθήκοντος, ἔχει καὶ πραγματικὸν συμφέρον νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν κατάσθεσιν, διότι ἀλλας ἀπειλεῖται καὶ ὁ ἴδιος οἰκεῖ τοῦ ἡ πολιτικὴ κακεζία είναι ἡ γειτονικὴ πυρκαϊὰ δι' ἔκαστον πολίτην, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἀποβαλλούσα δι' αὐτὸν, δισφ τὸν καταστρέφει μετὰ βεβαιότητος, χωρὶς ἡ καταστροφὴ νὰ ὑποπίπτῃ ἀμέσως εἰς τοὺς δρθαλμούς του.

Πᾶσα μέλλουσα δικαιολογία διὰ τυχὸν κακὴν χρῆσιν τῆς

ψήφου, πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν ἐκλογέα, διὰ προσφόρου καὶ ἐννόμου διδασκαλίας. Οὔτε ἄγνοια νόμου ἐπιτρέπεται, οὔτε ἄγνοια καλῆς χρήσεως ψήφου. Εἰς τὸν λαὸν πρέπει ν' ἀφεθῇ σὴν ἡ τιμὴ τῆς ὑθικῆς νίκης, ἢν θὰ καταγάγῃ, ἐὰν θελήσῃ, κατὰ τῆς παρανομίας ἀλλ' εἰς τὸν λαὸν ἐπίσης θὰ βαρύνῃ καὶ σὴν ἡ κατάκρισις, ἐὰν δρυγιάζων ἐντὸς καπηλεῖου η παρασυρμένος ἀπὸ αἰσθήματα ψυχικά ἐκλά-
βῃ καὶ πάλιν παιδιάν τὴν χρῆσιν τῆς ψήφου. Δὲν εἶναι τρομερώτερον καὶ πικρότερον πρᾶγμα διὰ τοὺς λαοὺς, εἰμὴν ἀκούσωσι δὲ τὸν λαὸν καὶ εἶναι τῆς κακῆς τῶν τύχης ἄξιοι, διότι διδαχθέντες καὶ προτραπέντες ἐν καιρῷ, ἀντὶ νὰ ἔξερθσιν εἰς περιωπήν, ἐπροτίμησαν νὰ μείνωσιν κυλιόμενοι εἰς τὸν βρέθρον.

Julius

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΔΖΑ

Σάββατον, ὥρ. 4 μ. μ.

Μετὰ βραχείαν, ὡς εἴπομεν, διακοπὴν, λαμβάνει τὸν λόγον δ. Βίσαγγελεὺς κ. **Καραδζᾶς**. 'Η ἀγόρευσίς του δὲν θὰ διηνθισμένη μὲν ἀνθὴ ρήτορική: ' θὰ δικαίωσεν καθαρά, πολὺ σαφῆς καὶ συνέδεσ τοὺς μίτους τῆς πολυσχιδοῦς ὑπόθεσεως μετὰ τέχνης δεσποινίδος πλεκούσης τρίχαπτον. 'Ο κ. Βίσαγγελεὺς τῶν ἐν Σύρῳ Κακουργιοδικῶν, καθ' ὃ σον ἡδυνήθην νὰ ἐννοήσω ἀκούσας καὶ ἀναστραφεὶς μετ' αὐτοῦ, δὲν ζητεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἀτομικότητα του ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἀλλὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν

πραγμάτων. 'Η ἀγόρευσίς του δὲν θὰ γίμνα λόγου, μοὶ πρέσεν δικαίως ὡς περισταλεῖσα ἐντὸς τῶν δρίων τῆς ἀδρότητος καὶ τοῦ δικαίου. Τῆς ἀγορεύσεως ταύτης ἐκρατήσαμεν δοσον ἡδυνήθημεν εὐρείας σημειώσεις.

*
**

Εέσαγγελεὺς. 'Η σημερινὴ ὑπόθεσίς, κύριοι "Βισαγγελεὺς, διαφέρει τῶν λοιπῶν ὑπόθεσεων, διὸ συνήθως δικάζετε. 'Αποδίδεται εἰς τοὺς κατηγορουμένους πρᾶξις ἀτιμωτικὴ, κιθδηλεῖα καὶ παραχάραξις κιθδήλου γραμματοσήμου οὐδόλως διαφέρουσα τῆς κλεπτῆς. Εἰς τὴν κλοπὴν ἀμέσως προσβάλλεται τὸ ἀτομον' εἰς τὴν παραποίησιν προσβάλλεται ἡ δημόσιος περιουσία: ἀλλ' ἡ προσβολὴ αὕτη ἀντανακλᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ἀτόμων. Διάτι τὸ δημόσιον διὰ νὰ συντηρηθῇ ἐπιβάλλει φόρον; οἱ δὲ φόροι βρύνουν τὴν γεωργικὴν καὶ τὴν ἐμπορικὴν τάξιν.'

Διαφέρει καὶ κατὰ τοῦτο ἡ παροῦσα ὑπόθεσίς: διὰτοῦτο ἐνῷ συνήθως δὲ ἔγκληματα ἀτιμωτικὰ κατογορουμένους ἔχομεν ἀνθρώπους ἐκ τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, σύμερον ἔχομεν κατηγορούμενον τὸν Θρασύβουλον Βελένδζαν, ἀνθρωπὸν δοτὶς μέχρι τῆς προχθὲς διεχειρίζετο τὸν δημόσιον πλοῦτον, τὸν Ἀχιλλέα Βελένδζαν μοιραρχὸν, εἰς δὲν θὰ διατείστευμένη ἡ φύλαξις τῆς τιμῆς τῶν πολιτῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ δημόσιου πλούτου, ἔχομεν τὸν οἶνον του 'Ιωάννην, δοτὶς ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πατρός του Ἑλλήνεν ἀνωτέραν ἀνατροφὴν, ἔχομεν τὸν Ἡλίαν Καϊμάκην, εἰς δὲν ἐπίσης θὰ διατείσθειν ἡ φύλαξις τοῦ δημόσιου πλούτου.

'Τπάρχει καὶ ἄλλος ἀκόμα λόγος διαφορᾶς: διότι σύμερον παρουσιάζεται ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς δημοσιότητος τῶν δικῶν' τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης ταύτης, ὡς βλέπετε, στενογραφοῦνται, θέλουσιν ἐπομένως δημοσιεύσθη εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἡ κοινωνία συγκρίνουσα, σχετίζουσα τὰ διά-

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Λονδίνον, 29 Νοεμβρίου 1881.

Φίλατορ «Μὴ Χάρεσαι»

'Εκθέτων τὰς περὶ Λονδίνου ἐντυπώσεις μου, ἐννοῶ τὸ τρομερὸν δίλημμα εἰς δ θὰ εὐρίσκησαι, μὴ δυνάμενος νὰ ἀποφασίσῃς, ἐὰν οἱ ἐνταῦθα ἀνθρώποι εἶναι τόσον ὑπερφυσικοί, ὅσον τοὺς παρέστησα καὶ θὰ τοὺς παραστήσω, η ἐὰν ἔγεινα ἐνταῦθα τόσον ἐκκεντρικοίς, ὥστε νὰ ἀλλοιώνηται ὑπὸ τὸ βλέμμα μου ἡ πραγματικότης. 'Αποφάσισον δημοσίεις, ἀλλὰ πάντοτε λάβεις ὑπ' ὄψιν σου τοὺς ἐντεῦθεν τοῦ πορθμοῦ γείτονάς μας, οἵτινες ἀρέσκονται νὰ μᾶς ἀποκαλῶσι «bizarres» (παραξένους).

ορ δαπανηθῆ εἰς τὴν τοιαύτην σκέψιν, καὶ ἀφ' οὐδὲ βεβαιωθῆ, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄλλο εἰδος διαχύσεως δι' αὐτὸν, ἐκτὸς τῶν προεκτείσαν, ἐκβάλλει τὰ σανδάλια του, θέτει ὑπὸ τοὺς τερατώδεις πόδας του τὰς συρτὰς ἀμβάδας του, καὶ ἔξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ προστυχόντος ἀνακλίντρου, χασμώμενος, σκεπτόμενος περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου, καὶ en attendant λαμβάνει δόσιν τινα Μορφέως, μέχρις οὐ δὲν πηρέτης του τὸν ἔξεγειρη διὰ νὰ λάβῃ τὴν δόσιν τοῦ τέλου του. 'Καν θὰ πάρα πολὺ ἄγγλος, «too much English», συλλαμβάνει τὴν ἴδεαν τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν 'Αθηνῶν καὶ ἐὰν ἔχῃ πάρα πολὺ σπῆνα καὶ πολλὰ χρήματα, ἐπισκέπτεται τὸν πυθμένα τοῦ Νιαζάρα η τοῦ Βεζουΐδου, ἐκτὸς ἐὰν στερεῖται τῶν τελευταίων, ὅτε κάμνει μικρὸν περίπατον μέχρι τοῦ «London, η Westminster Bridge» [Γεφύρας τοῦ Λονδίνου η Οὐενσταμίνστερ].

Μετὰ τὸ Χάϊτ Πάρκ, μετὰ τὸ Rost-Beech, μετὰ τὰς ἐμπορικὰς του ὑπόθεσεις, μετὰ τὸν Ζῦθον, μετὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ μετὰ τὸν Σαζέπηρ, δ 'Αγγλος ἀξέρχεται τοῦ κύκλου τῆς δραστικότητος, τῆς ζωῆς. Μένει δὲν ἀναυδον, κεχυνόδες, τὸ δποῖον ἐπὶ μίαν ἡμέραν πρέπει νὰ σκεφθῇ, τὶ πλέον δύναται νὰ πράξῃ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ ἀφ' οὐδὲ η ἡμέ-

'Επισκέπτεται τὸ θεάτρον, διότι δρεῖται νὰ δειχθῇ εἰς τὸ θεωρεῖόν του. 'Αποστρέφεται τὴν μουσικὴν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὸ Λονδίνον δημόσιαι συναυλίαι καὶ μόλις ταῦτα εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀκούσῃ μέχρι τέλους χωρὶς—ῶ φρίκη!—νὰ χασμηθῇ καὶ τὰ δεκατρίας ἀσμάτα τοῦ extravagant Μπαρθόλομης, διὰ μόνον τὸν λόγον